

Но сега не било врѣме за игра. Старигѣ почнали да мѣмрятъ младитѣ.

— Шшщ! ... Курли, стойте мирно!

— Доволно, братя! казалъ дѣдо Журко. Замира гората. Умира и трѣвата. И ние не бива да нарушаваме сладката почивка на замиращата природа ...

Прѣдъ насъ лежи далеченъ, труденъ пѣтъ. Кой знае, съ какви ли мѣжки ще достигнемъ далечнитѣ страни! Много отъ насъ ще загинатъ изъ пѣтя ...

Ще дойде нова пролѣтъ, отново ще се завърнемъ тукъ и тогава ще подхванемъ новъ животъ. Всѣко нѣщо споредъ врѣмето и на мѣстото си ... Наредете се въ форма на тригълници! Майки, помогнете на своитѣ дѣца! Тѣ не сж навикнали. Тѣ не знаятъ тайнитѣ на нашето летене. А дѣ го „доктора“?

Тѣй викали на единъ младъ, двѣгодишенъ жеравъ, който въ старанието си да помага прѣзъ лѣтото на младитѣ жерави, самъ билъ изнуренъ, дори раненъ съ сачми въ крилѣтъ ...

Замислено отпусналъ клонъ, „докторътъ“ се приближилъ до обичния на всички дѣдо Журко.

— Ще летишъ ли съ насъ заедно „докторе“?

Бѣдния „докторъ“ още по-ниско навелъ глава.

— О, мѣдрий дѣдо! огорчено продумалъ той. Да би знаелъ, какъ се кѣса моето сърце, като ви гледамъ ... Колко дълго съмъ мечталъ, да литна заедно съ васъ до далечни страни! Каква радостъ е да гледамъ около си своитѣ близки другари и роднини! ... И при все това, азъ не мога да полетя съ вазе ...